

αν δεν κλώ εγώ
αν δεν κλης εσύ
αν δεν καουμε εμείς
πώς θα γενουνε
τα σκοταδια λαμψη?

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Έμεις δέν θά στείλουμε λουλούδια στόν τάφο σου. Έμεις δέν θά χύσουμε δάκρυα γιά τόν χαμό σου, ούτε κών θά έκφράσουμε τήν «λύπη» μας. Γιόμισε ή ψυχή μας έπα-
νάσταση.

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Είσαι δικός μας. Είμαστε δικοί σου. Η πάλη μας είναι κοινή, ο στόχος μας είναι ο ίδιος. Ο λαός σου είναι και λαός μας. Το ξέρουμε πώς ο θάνατός σου δέν θά ανάκόμην ούτε δευτερόλεπτο τήν έπαναστατική του πορεία. Το ξέρουμε πώς ποτέ κανείς, δέν μπορεί ν' ά-
νακόμην τήν έπαναστατική πορεία ενός λαού έστω κι' αν αυτός λέγεται Η.Π.Α. Είμαστε σίγου-
ροι γιά τή νίκη του λαού σου όπως είμαστε σίγουροι γιά τή νίκη όλων των λαών του κόσμου. Η
νίκη είναι δική μας.

Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Άλλιέντε,

Τούτη τήν ώρα άποφασίζουμε, πώς δέν υπάρχει άλλος δρόμος, πώς δέν μέ-
νει άλλη πορεία πρós τήν άπελευθέρωση, από τήν άνοιχτή, τήν άνελέπη, τήν άμείλιχτη πάλη,
ένάντια στόν ιμπεριαλισμό, γιά τή νίκη του σοσιαλισμού και τήν ολοκλήρωση του ανθρώπου.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Ο Κομπανιέρο Πρεζιτέντε Σαλβατόρ Άλλιέντε είναι νεκρός. Η τρομερή δύναμη ενός ολοκληρωμένου στρατού χρησιμοποιήθηκε άμείλιχα γιά νά σβήση και τις τελευταίες έλπίδες ενός λαού γιά έθνική άνεξαρτησία, γιά άπαλλαγή από τήν Άμερικάνικη έκμεταλλεύση, γιά μείωση τής άδικίας, γιά τόν σοσιαλισμό. Το ναυτικό έστασίσε, ή άεροπορία βομβάρδισε τόν προεδρικό μέγαρο και τόν σπύτι του Άλλιέντε, τά τάν κς βγήκαν στους δρόμους και άνάλαβαν τήν κύρια έπίθεση, τόν πυροβολικό χρησιμοποίησε γιά νά καταληφθούν όλες οι έστίες αντίστασεως και τά εργοστάσια πού κυριεύτηκαν από τούς εργάτες. Τέλος στό ΠΕΖΙΚΟ δόθηκε ή έργολαβία των έκμεταλλεύσεων. Πρώτος στόν άγώνα ο Σαλβατόρ Άλλιέντε σάθηκε ήρωικά μέχρι τόν τέλος γιά τήν ύποστήριξη τής δικαίας άπαίτησης του λαού του γιά ένα καλύτερο μέλλον. Η δολοφονία του θάναί γιά πάντα ταυτισμένη με τήν άμότητα του Ιμπεριαλισμού.

Γιά τρία τώρα χρόνια τόν έπειραμα Άλλιέντε βρισκόταν στό έπίκεντρο τής Σοσιαλιστικής Σκέψης. Ήταν τόν άποκορύφωμα μιας μεγάλης διαμάχης μεταξύ των δυνάμεων του Σοσιαλισμού σ' όλο τόν κόσμο. Η εξέλιξη αυτής τής διαμάχης σε γενικές γραμμές θά μας άπασχολήση γιά λίγο. Με τήν έπικράτηση του καπιταλιστικού συστήματος πολλοί στοχαστές έδαν τήν καταπίεση του μορφή και προσπάθησαν ν' αναλύσουν τόν σύστημα και νά δώσουν τήν μελλοντική και εξέλιξη και τούς τρόπους άνατροπής του. Η σκέψη τους άκολούθησε τρεις βασικούς δρόμους. Οι άναρχικοί έφτασαν στό συμπέρασμα ότι κάθε μορφή έξουσία είναι καταπιεστική και πρότειναν τήν άμεση άντικατάστασή της από τήν άναρχική κοινωνία μια

κοινωνία δηλαδή όπου τόν κάθε άτομο θ' αναλάμβανε τις ευθύνες του χωρίς κανένα άπολύτως έξαναγκασμό. Πίστευαν στή φυσική τάση του ανθρώπου γιά τόν καλό θεωρούσαν σάν πηγή του κακού τήν καταπίεση από οποιαδήποτε κυβέρνηση. Έδλεπαν καχύποπτα κάθε καλά ώργανωμένη κατάσταση και ή λύση γι' αυτούς ήταν ή αυθόρμητη έξέγερση ή λαού ένάντια στήν κυβέρνηση. Οι Μαρξιστές είδαν τήν εργατική τάξη σάν τήν τάξη πού θά έφερνε τήν άλλαγή. Οι λόγιοι σήμερα είναι ξεκάθαροι. Η εργατική τάξη, δημιουργία του καπιταλιστικού συστήματος, είναι άπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ανάπτυξη του. Ταυτόχρονα είναι τόν θύμα, στυγνής έκμεταλλεύσεως από τούς κεφαλαίους. Ήταν επόμενο πώς αυτή ή τάξη (όταν) συνειδητοποιούσε τήν έκμεταλλεύση της μπορούσε νά χρησιμοποιήση τήν τεράστια δύναμή της γιά νά άνατρέψη τόν σύστημα. Τό επόμενο δήμα θά ήταν ή έπιβολή τής θέλησης τής εργατικής τάξεως — ή δικτατορία του προλεταριάτου — και ή εξέλιξη πρós τόν σοσιαλισμό και τόν κομμουνισμό. Η τρίτη θέση πού εξέλιχθηκε και ως ένα βαθμό περιορίστηκε στήν Άγγλία βασίστηκε σε ήθικο-θρησκευτικές βάσεις και έβαλε σάν στόχο τής τή συνεχή μείωση τής άδικίας. Άνάλυσε τήν κατ' άνάγκη έκμεταλλευτική και άδικη φύση του καπιταλισμού και προσπάθησε νά κών βίωμα του κόσμου τήν άνάγκη τής εξέλιξης τής κοινωνίας πρós τόν σοσιαλισμό.

Η έπικράτηση τής επανάστασης στή Ρωσία και ή συντριβή των δημοκρατικών δυνάμεων στήν Ισπανία από τόν Φράνκο δημιούργησαν καταστάσεις πού δικαίωναν τούς Μαρξιστές. Η Ισπανία μάλιστα ήταν και ή τελευταία σημαντική εμφάνιση των άναρχικών. Ωστό-

σο Μετά τόν Ψυχρό πόλεμο πού άκολούθησε τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο τόν δόγμα τής ειρηνικής συνύπαρξης δημιούργησε πρόσφορο κλίμα γιά εξέλιχτικούς προσανατολισμούς. Οι έυρωπαϊοι σοσιαλιστές πίστεψαν στή δυνατότητα ειρηνικής μετάβασης στό σοσιαλισμό. Τροποιώντας τήν Μαρξιστική άνάλυση αφάιρεσαν τόν στοιχείο τής βίαιης επανάστασης και προσπάθησαν νά καταλάβουν τήν έξουσία με κοινοβουλευτικά μέσα. Αυτό με τή σειρά του δημιούργησε μια τριπλή κατάσταση. Η σοσιαλδημοκρατία από τή μια άποτελείται από μια συμμαχία άστικών προοδευτικών δυνάμεων και άκριβώς γι' αυτό τόν λόγο σε κάθε χώρα παρουσιάζει διαφορετικό πρόσωπο. Στες καλύτερες περιπτώσεις προσπαθεί νά φέρη βαθμιαίες άλλαγές και νά δημιουργήση προϋποθέσεις γιά πραγματική δημοκρατία, στες χειρότερες έχει καταντήση ύποχείριο του καπιταλισμού. Από τήν άλλη τά κομμουνιστικά κόμματα βλέπουν τόν ρόλο τους στήν κατάληψη τής κυβερνήσεως, πιθανότατα σε συνεργασία με τούς Σοσιαλδημοκράτες, και τήν προώθηση τής άλλαγής. Και στις δύο καταστάσεις υπάρχουν αυτοί πού διαφωνούν και ύποστηρίζουν ότι οι ειρηνική μετάβαση είναι άδύνατη γιατί μόλις ο καπιταλισμός δει πώς κινδυνεύει θά αφήση τά προσχήματα γιά δημοκρατία και θά χρησιμοποιήση οποιοδήποτε μέσο γιά τήν άποτροπή του Σοσιαλισμού. Διαθέτει μάλιστα γι' αυτό τόν σκοπό τήν τεράστια δύναμη τής κυβερνητικής μηχανής και του Στρατού.

Αυτή ή τρίτη κατάσταση παίρνει διαφορετικές μορφές σε διαφορετικές χώρες: Στην εύρωπη παραμένει συνήθως μέσα στα παραδοσιακά σοσιαλιστικά κόμματα και όταν ξεχωρίζει — όπως στήν περίπτωση του Γκαρωντύ, του Φιλ-

τρινέλλι και των κινήσεων πού έγιναν γνωστές σάν «άκρα άριστερά» — δέν καταφέρνει νά δημιουργήση σημαντική λαϊκή βάση. Άκόμα και στήν πιο πετυχημένη τής έκφραση, τά γεγονότα του έξητταχτώ στή Γαλλία, ή συντριβή τής άπύρξε εύκολη έπιχείρηση κυρίως γιατί οι εξέλιχτικοί σοσιαλιστές δέν ήθελαν νά ριψοκινδυνεύουν τούς κοινοβουλευτικούς τους άγώνες. Στή Λατινική Άμερική όμως, όπως και γενικότερα στόν τρίτο κόσμο ή επαναστατική κίνηση δημιούργησε πιο γερές βάσεις. Σημαντικότερη τής έπιτυχία ήταν ή Κουβανέζικη επανάσταση και ή πετυχημένη αντίσταση του λαού τής Κούβας στες έπιθέσεις του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι (άλληπαλληλες) άποτυχίες του Γκούεβέρα στή Βολιβία και του Μαρικέλλο στή Βραζιλία όπως και ή έπιτυχία του Άλλιέντε στή Χιλή έφεραν σε δύσκολη θέση τήν Έπαναστατική Άριστέρα. Ο Δημοκρατικός δρόμος πρós τόν Σοσιαλισμό κέρδιζε σταθερά έδαφος και τόν παράδειγμα τής Λαϊκής Ένωσης στή Χιλή πού άποτελούσαν κυρίως τόν Κομμουνιστ. Κόμμα και οι Σοσιαλιστές του Άλλιέντε δυνάμεις σε ρεφορμιστικές τάσεις σ' όλο τόν κόσμο. Παράλληλα ή έπιτυχία του Μπράντ στή Γερμανία, ή παρ' όλίγον έπιτυχία των σοσιαλιστικών δυνάμεων στή Γαλλία και οι έλπίδες γιά σοσιαλιστική έπικράτηση στήν Ιταλία έδειχναν πώς ή επαναστατική δράση δέν ήταν άναγκαία προϋπόθεση γιά τόν σοσιαλισμό. Η Μαρξιστική θέση ότι «σκοπός τής επανάστασης δέν είναι ή μετάβαση τής γραφειοκρατικής - στρατιωτικής μηχανής σ' άλλα χέρια άλλο ή συντριβή τής φαινόταν ν' άνήκει σε μια περασμένη εποχή.

Ωστόσο αυτή άκριβώς ή Μηχανή σάθηκε σύμμαχος του Άμερικάνικου Ιμπεριαλισμού και ή άδυναμία του

«Δέν θά παραιτηθώ. Έπαναλαμβάνω τήν άπόφαση νά άντισταθώ με όλα τά μέσα, άκόμη και θυσιάζοντας τήν ζωή μου, ώστε τούτο νά άποτελέση δίδαγμα και νά καταδείξη ένώνιον τής ιστορίας τήν άγριότητα εκείνων οι όποιοί δέν γνωρίζουν άλλα μέσα πλόν τής βίας.
«Θά μείνω εδώ διά νά υπερασπισθώ τήν Κυβέρνηση τήν όπσιν έξέλεξαν οι εργαζόμενοι και καλώ τούς εργάτες όπως καταλάβουν τά εργοστάσια και όλα τά μέρη εργασίας των...»

Σ. ΑΛΛΙΕΝΤΕ

Άλλιέντε νά τή συντριβή έγινε ο κύριος λόγος γιά τόν διασμό τής λαϊκής θέλησης. Τι όμως μπορούσε νά γίνη; Τόν κομμουνιστικό Κόμμα τής Χιλής και άλλες συντηρητικές καταστάσεις μέσα στή Λαϊκή Ένωση προωθούσαν μια πιο μετριοπαθή στάση και ζητούσε συνεργασία με τούς χριστιανοδημοκράτες γιά ν' άποφύγουν τή σύγκρουση με τή δεξιά. Άς σημειώσουμε ότι ο Φρέι ο άρχηγός τής χριστιανοδημοκρατικής έπικρότησε από τήν πρώτη κιόλας μέρα τόν πραξικό-

πημα. Η άλλη όμως κατηγορία ότι δηλαδή ή Λαϊκή Ένωση προχωρούσε άκριβώς πολύ γρήγορα, αλλά πολύ άργά είναι πού θά τραβήση τόν παραπάνω ενδιαφέρον. Ένα ντοκουμέντο του Άριστέρου Έπαναστατικού Κινήματος πού δέν μετείχε στή «Λαϊκή Ένωση» άμέσως μετά τήν έλελογική νίκη του Άλλιέντε, πριν ακόμα ψηφιστή πρόεδρος από τόν Κογκρέσο, αναφέρει τά έξής προφητικά:

«Οί κυρίαρχες τάσεις δο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
Είς τήν 2αν σελίδα

